

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **V.A.T.** , narozená dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2019, č. j. MV-49179-3/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 3. 2018, č. j. OAM-32631-33/DP-2016, jímž byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně předně nesouhlasila s argumentací žalované, již odůvodňuje zamítnutí, resp. potvrzení zamítnutí její žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dle názoru žalobkyně žalovaná aplikovala zákonná ustanovení naprosto nesprávným způsobem, nepřiléhavým konkrétní situaci a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Z rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta z toho důvodu, že dle názoru správního orgánu prvního stupně, který žalovaná následně aprobovala, žadatelka nedoložila všechny zákonem stanovené náležitosti.
3. Dále žalobkyně konkrétně namítala, že správní orgán I. stupně nedostal své poučovací povinnosti při obstarávání podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně si byla vědoma toho, že v řízeních zahajovaných na návrh, jakým je též řízení o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění, leží důkazní břemeno na účastníku řízení, který má správnímu orgánu doložit podklady, kterými lze prokázat tvrzení obsažená v jeho žádosti. Nicméně na druhé straně je povinností správního orgánu, aby účastníkovi řízení, v případě nedostatků v jeho podání, tyto nedostatky definoval a účastníka řízení jasně a zřetelně poučil o tom, jakým způsobem má nedostatky napravit. To se týká rovněž nedostatku v podobě chybějícího podkladu pro vydání rozhodnutí. Tuto svou povinnost však správní orgány nesplnily.
4. Rovněž žalobkyně namítala nesprávnost, resp. nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně při zamítnutí její žádosti, tj. jeho rozpor s § 64 a § 65 správního řádu.
5. Žalobkyně nepopírala, že výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 23. 10. 2017 byla správním orgánem vyzvána k doložení náležitostí a současně správní orgán usnesením přerušil řízení o žádosti dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalobkyně následně opakovaně žádala správní orgán o prodloužení jí poskytnuté lhůty k doložení podkladů, kdy však správní orgán na uvedené žádosti žádným způsobem nereagoval a následně pouze oznámil pokračování v řízení. Z § 65 odst. 2 správního řádu přitom jednoznačně vyplývá, že správní orgán pokračuje v řízení po jeho zastavení dle § 64 odst. 1 „*jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno*“. Účastnice řízení se proto důvodně domnívala, že správní orgán považuje jím vytykané překážky za odstraněné. Pokud pak žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že: „*Účastníci řízení byla poskytnuta dostatečná lhůta k doložení požadovaných náležitostí, která byla na žádost zmocněného zástupce účastnice řízení několikrát prodloužena.*“, tak toto tvrzení nemá jakoukoliv oporu ve správním spisu, neboť o prodloužení lhůty nebylo žádným způsobem rozhodnuto. Správní orgán prostě dál pokračoval v řízení. Žalobkyně byla následně správním orgánem vyzvána k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Z něj poté jednoznačně vyplývá, že žalobkyně měla

za to, že její žádost je úplná a bezvadná, nicméně z procesní opatrnosti požádala správní orgán o výzvu k odstranění jakýchkoliv vad její žádosti, pokud by správní orgán dospěl k závěru, že tu jakákoliv vada je. To se ovšem nestalo a správní orgán žádost žalobkyně zamítl, přičemž nedostatky žádosti, které k zamítnutí v důsledku vedly, specifikoval až v meritorním rozhodnutí. Takový postup, který napadeným rozhodnutím aprobovala žalovaná, je však podle žalobkyně v rozporu nejen s již uvedeným § 65 odst. 2 správního řádu, ale rovněž se základními zásadami správního řízení, zejména zásadou vstřícného přístupu dle § 4 odst. 1 správního řádu, poučovací zásady dle § 4 odst. 2 správního řádu a povinností umožnit žalobkyni uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy dle § 4 odst. 4 správního řádu.

6. Žalobkyně v této souvislosti opět upozornila na skutečnost, že veškeré zákonem požadované podklady již v předešlém řízení o její žádosti správním orgánům doložila, přičemž pouze v důsledku nezákonného postupu správního orgánu I. stupně, který vedl k jeho prvnímu rozhodnutí ve věci žalovanou, nebylo o věci rozhodnuto v přiměřené lhůtě. Pokud pak v důsledku průtahů platnost jakýchkoliv podkladů expirovala, bylo by jediné odpovídající, aby správní orgány vycházely žalobkyni vstříc, a to zejména v souvislosti s jejím řádným poučením stran nedostatků jejích podání, či podkladů. Správní orgány však namísto toho, aby žalobkyni napomohli ke splnění jejích povinností v daném řízení, tak defacto zamítly její žádost s poukazem na nedoložení již doložených dokladů, které by bývaly dostatečné nebýt nezákonných průtahů v řízení způsobených jimi samými. Žalobkyně namítala, že pokud žalovaná svým rozhodnutím takový postup aprobuje nelze její rozhodnutí považovat za v souladu s výše uvedenými zásadami správního řízení.
7. Žalobkyně dále upozorňovala na porušení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu, které spatřovala v nedostatečném vypořádání jejích námitek proti úvahám správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovanou. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na znění § 174a zákona o pobytu cizinců a uvedla, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným, pokud je to v případě účastníka relevantní. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „*přiměřeností*“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti pak žalobkyně znovu připomínala § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu dostatečně zjistit skutkový stav. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře a své úvahy postaví na domněnkách a nepodložených tvrzeních.
8. Žalobkyně již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítala nedostatečnost vypořádání přiměřenosti rozhodnutí stran soukromých vazeb žalobkyně, které si zde vybudovala za 12 let svého pobytu. Existenci těchto vazeb tvrdila nejen sama žalobkyně, ale rovněž vyplývají ze spisového materiálu a koneckonců rovněž i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který však informace vyhodnotil zcela nesprávným způsobem a dospěl k nelogickým závěrům. Předně je nutno poukázat na obsah výsledku manžela žalobkyně, ze kterého vyplývá, že žalobkyně udržuje stálé vazby v tuzemské vietnamské komunitě. Z toho správní orgán prvního stupně naprosto nelogicky vyvozuje to, že: „*v tomto ohledu považuje správní orgán za reálné začlenění se do běžného života na území Vietnamu.*“ Takový závěr považovala žalobkyně za nelogický,

neboť udržování pevných vazeb s krajany v tuzemsku svědčí spíš než o čemkoliv jiném právě o vybudování vazeb v České republice, naopak žalobkyni není zřejmé, jak by jí měly napomoci v návratu do života v domovském státu snad vyjma udržování rodného jazyka, což je však stěží vypovídající. Žalovaná se však s námitkou žalobkyně stran přiměřenosti vypořádala naprosto nedostatečným způsobem, neboť její odůvodnění obsahuje úvahy výhradně stran rodinných vazeb žalobkyně, zcela však absentují jakékoliv další úvahy stran obecných vazeb žalobkyně a napadené rozhodnutí je tak stíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

9. Závěrem žalobkyně uvedla, že je neprodloužením dlouhodobého pobytu de facto nucena vycestovat do země původu a vzhledem k podmínkám na zastupitelském úřadu v Hanoji je velmi pravděpodobné, že toto vycestování bude dlouhodobého charakteru, což může a bezpochyby bude mít značné důsledky na její sociální vazby v České republice. Jelikož nelze hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců, jedná se o porušení § 3 správního řádu. Rovněž žalovaná tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností dostatečně nevypořádala, jednala také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
10. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že předmětem celého řízení a i nyní podané žaloby je rozporování skutečnosti, že žalobkyně byla dostatečně jasným a srozumitelným způsobem vyzvána, jaké vady žádosti má odstranit, a jaké konkrétní doklady má doložit. Prvostupňový orgán vyšel žalobkyni vstříc a lhůtu k odstranění vad jí opakovaně prodloužil. Ovšem i přes to žalobkyně nedostála své povinnosti a vady žádosti neodstranila. Jen stěží mohla mít za to, že žádost je bezvadná, když opakovaně žádala o prodloužení lhůty s tím, že má potíže obstarat požadované doklady. Celá argumentace napadající postup správních orgánů je tak ryze účelová a má za cíl zakrýt rozhodnou skutečnost, kterou je liknavost žalobkyně v řízení zahájeném na základě její žádosti. Rovněž s otázkou přiměřenosti se správní orgány vypořádaly dostatečně a žalobkyně ani v podané žalobě neuvádí žádné skutečnosti, které by zvrátily původní závěr správních orgánů o přiměřenosti jejich rozhodnutí.
12. S ohledem na právě uvedené žalovaná navrhovala, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

13. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

15. Žaloba není důvodná.
16. První žalobní námitkou žalobkyně brojila proti závěru správních orgánů, že v řízení o své žádosti přes výzvu správního orgánu nedoložila potřebné doklady.
17. Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze prodloužit dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum, mj. pokud cizinec nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum.
18. Ustanovení § 4 odst. 2 a 4 správního řádu stanoví, že správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné a umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Podle § 4 odst. 4 správního řádu platí, že správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.
19. Podle § 45 odst. 2 ve spojení s § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit.
20. Podle § 65 správního řádu platí, že po dobu přerušení řízení činí správní orgán a účastníci úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodů přerušení, a správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno. O tom, že v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky a provede o tom záznam do spisu.
21. Podle § 39 odst. 2 správního řádu platí, že lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán usnesením přiměřeně prodloužit.
22. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 24. 10. 2017 správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k předložení dokladů o zajištění prostředků k pobytu a o bezdlužnosti (potvrzení finančního úřadu a orgánu správy sociálního zabezpečení). Současně správní orgán prvního stupně poskytl žalobkyni lhůtu k doložení dokladů v délce 10 dnů, poučil ji o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě a řízení přerušil do doby uplynutí lhůty k vyhovění výzvě. Žalobkyně dne 1. 11. 2017 požádala o prodloužení lhůty o 20 dnů s odůvodněním komplikací při obstarávání požadovaných dokladů. Dne 6. 11. 2017 žalobkyně předložila část požadovaných dokladů. Dne 16. 11. 2017 požádala žalobkyně o prodloužení lhůty o 20 dnů s odůvodněním komplikací při obstarávání požadovaných dokladů. Žalobkyně v této žádané prodloužené lhůtě chybějící doklady o bezdlužnosti nedoložila. Správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobkyni o pokračování v řízení oznámením ze dne 22. 12. 2017. K výzvě správního orgánu se žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu dne 10. 1. 2018, k nimž se žalobkyně písemně vyjádřila dne 18. 1. 2018 tak, že žádá správní orgán, aby ji vyzval k odstranění vad žádosti, příp. aby žalobkyni vyslechl k přiměřenosti rozhodnutí. Dne 13. 3. 2018 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ zamítl s odůvodněním, že žalobkyně nepředložila ve stanovené lhůtě doklady za

účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Žalovaná potvrdila prvoinstanční rozhodnutí a zamítla odvolání žalobkyně napadeným rozhodnutím. Odvolací námitky žalobkyně vypořádala tak, že výzvami prvostupňového orgánu byla žalobkyně řádně vyrozuměna o vadě své žádosti (chybějící doklad o bezdlužnosti) již dne 24. 10. 2017. Přesto žalobkyně doklad nedoplnila, ač se s obsahem spisu seznámila dne 10. 1. 2018. Žalovaná doplnila, že nebyl důvod znovu žalobkyni vyzývat k doplnění dokladů, když přes předchozí výzvu nedoložila doklad o bezdlužnosti. Vypořádání přiměřenosti dopadů rozhodnutí ze strany prvoinstančního orgánu považovala žalovaná za dostatečné a správné.

23. Při posouzení případu vyšel soud z toho, že v projednávané věci bylo rozhodováno o žádosti žalobkyně. V rámci tohoto řízení, nezahájeného z moci úřední, bylo rozhodováno o tom, zda bude žalobkyni prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání či nikoliv. Vzhledem k tomu, že se jedná o správní řízení zahájené na žádost, je od žalobkyně očekávána vyšší míra spoluúčasti na celém řízení, tudíž rovněž na předkládání a zajišťování důkazů pro podporu svých tvrzení, jak je tomu v ust. § 52 správního řádu. V souvislosti s tím odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66 *„povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet.“*, a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60 *„je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.“*
24. K žádosti byla žalobkyně povinna přiložit podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců mj. doklad o bezdlužnosti. Tuto povinnost žalobkyně přes výzvu prvoinstančního orgánu nesplnila. Zamítl-li správní orgán žádost žalobkyně podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, postupoval tedy správně.
25. K jednotlivým námitkám žalobkyně uvádí soud následující.
26. Žalobkyně namítla, že ji správní orgán nedostatečně poučil o tom, jak má svou žádost doplnit. Tato námitka je vyvrácena obsahem výzvy prvoinstančního orgánu ze dne 23. 10. 2017, č. j. OAM-32631-20/DP-2016, v níž je jednoznačně a způsobem vylučujícím pochybnosti identifikováno, že žalobkyně je žádána o potvrzení příslušného finančního úřadu o absenci vymahatelných nedoplatků včetně penále a potvrzení příslušné správy sociálního zabezpečení o tomtéž. Je nutno dodat, že po doručení této výzvy žalobkyně po celou nekrátkou dobu řízení před správním orgánem prvního stupně /od 24. 10. 2017 do 13. 3. 2018/ nikdy správnímu orgánu nesdělila, že by neporozuměla tomu, o jaký doklad je správním orgánem žádána – naopak sama žádala správní orgán o to, aby prodloužil lhůtu stanovenou jí k doplnění dokladu vzhledem ke komplikacím s obstaráváním tohoto dokladu. Stěží žalobkyni mohly vzniknout komplikace s obstaráváním tohoto dokladu, když by nevěděla, jaký doklad obstarávat má.
27. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán nereagoval na žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k doplnění dokladů. K tomu soud uvádí, že ani tato námitka není s odkazem na citované ust. § 39 odst. 2 správního řádu důvodná, protože správní orgán stanovenou lhůtu prodloužit usnesením může a nikoli musí. V daném případě správní orgán usnesení o prodloužení lhůty sice nevydal, ale fakticky jednal tak, že žalobkyni lhůtu v jí požadované

délce prodloužil a umožnil jí, aby doklad, u něhož uváděla, že má komplikace ho obstatat, zajistila. Rozdíl mezi tím, kdy by správní orgán usnesení o prodloužení lhůty vydal, a tím, že fakticky lhůtu prodloužil, pro postavení žalobkyně žádný vliv neměl a k žádnému porušení jejích procesních práv dojít tedy z tohoto namítaného důvodu nemohlo.

28. Pokud žalobkyně namítla, že jelikož správní orgán pokračoval v řízení, domnívala se s odkazem na § 65 odst. 2 správního řádu, že překážka spočívající v chybějícím dokladu odůvodňující přerušení řízení odpadla, i zde nelze žalobkyni přisvědčit. Z úkonů správního orgánu nelze dovodit a žalobkyně tohoto dojmu tedy nabýt nemohla, že by požadovaný doklad byl doložen. Jednak si žalobkyně musela být vědoma toho, že ona sama ho správnímu orgánu nedoložila, a jednak při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí zjistila, že se doklad součástí správního spisu ani jinak nestal.
29. Žalobkyně konečně namítla, že po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí správní orgán požádala, aby ji vyzval k odstranění případně existujících vad žádosti, aniž se tak stalo. Správní orgán ani v tomto nepochybil, protože jeho povinností není informovat účastníky o tom, že se jeho posouzení věci nezměnilo. Správní orgán dal výzvou žalobkyni k odstranění vad žádosti najevo, že žádost není úplná, co má žalobkyně předložit a co nastane, pokud to nepředloží. Žalobkyně doklad nepředložila a byla předtím správním orgánem poučena o tom, že v takovém případě bude její žádost zamítnuta. Na tomto posouzení správního orgánu se ničeho nezměnilo, a proto správní orgán postupoval správně, pokud žalobkyni znovu zcela totožnou výzvu nedoručoval. Nelze připustit, aby účastník takto vynucoval na správním orgánu, aby opakovaně, aniž se procesní situace jakkoli změnila, účastníka opakovaně vyzýval stále k témuž.
30. V této souvislosti je třeba poukázat i na závěr NSS, uvedený v rozsudku ze dne 23. 3. 2005, č.j. 4 Azs 450/2004-46, podle něhož „(...) *nemůže jít poučovací povinnost správního orgánu tak daleko, že by účastník byl poučován i o tom, jaké skutečnosti má uvádět, aby jeho žádosti bylo vyhověno*“. Poučovací povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, „*není možno vnímat jako ničím neomezenou a absolutní povinnost poučovat jej o všem, vždy a za všech okolností*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2008, č.j. 9 Azs 64/2008-67).
31. První okruh žalobních námitek tedy shledal soud nedůvodnými.
32. Druhým okruhem žalobních námitek bylo, že námitky žalobkyně ve vztahu k přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života nebyly řádně vypořádány, a to skutečnosti, že žalobkyně žije na území 12 let a vybudovala si zde soukromé vazby, vadně byla posouzena skutečnost, že žalobkyně má stálé vazby ve vietnamské komunitě v ČR, a nebyly zváženy „obecné“ vazby žalobkyně odlišné od vazeb rodinných.
33. Při právním posouzení této otázky je nutno vycházet z § 174a zákona o pobytu cizinců a relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu.
34. Posuzováním přiměřenosti podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb. se zabýval podrobně prvoinstanční správní orgán (viz str. 3 až 4 odůvodnění jeho rozhodnutí) tak, že zohlednil, že žalobkyně pobývá na území od roku 2007, je jí 45 let a před odchodem na území pobývala ve vlasti, tudíž nemohlo dojít k přetrhání vazeb žalobkyně k domovskému státu. Vzhledem k produktivnímu věku žalobkyně může být ekonomicky aktivní ve vlasti. Protože se žalobkyně pohybuje na území ve vietnamské komunitě, je reálně začlenění žalobkyně do života ve vlasti, kde má oba rodiče a sourozence. Na území má žalobkyně bratra s rodinou s oprávněním k trvalému pobytu. Žalobkyně má sice na území manžela

(manželství bylo uzavřeno v roce 2016), ale v pravomocně skončeném řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka EU bylo zjištěno, že žalobkyně se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu uzavřením účelového manželství. Správní orgán porovnal popsané zájmy žalobkyně s veřejným zájmem na tom, aby na území pobývali jen ti cizinci, kteří splní zákonné podmínky pro udělení či prodloužení pobytového oprávnění a neobcházejí zákon o pobytu cizinců uzavíráním účelových sňatků. Žalobkyně mohla v řízení uvést další skutečnosti týkající se přiměřenosti, tyto však neuvedla, proto nebyl důvod ji vyslýchat.

35. Závěry prvoinstančního rozhodnutí na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaná aprobovala a doplnila je o odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* Žalovaná zdůraznila, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, a odkázala na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004, podle něhož *„Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“* Žalovaná poukázala na účelové manželství žalobkyně a že v odvolání žalobkyně uvádí, že má druhu a manžela.
36. Soud předesílá, že co se týče posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, stojí judikatura správních soudů na tom, že správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011).
37. Soud je, stejně jako správní orgány, toho názoru, že dopady rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34). Správní orgány v daném případě neopomněly posuzovat přiměřenost zásahu do žalobkyniných práv ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
38. Soud má za to, že v posuzovaném případě zohlednily správní orgány všechny skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Přihlédly k věku žalobkyně, délce jejího pobytu na území, rodině žalobkyně v domovském státu a na území. Všechny zjištěné skutečnosti správní orgány vyhodnotily a popsaly, jaké závěry z nich dovodily. Správní orgán porovnaly popsané privátní zájmy žalobkyně a dospěly k nikoli nelogickému závěru, že převažuje veřejný zájem na tom, aby na území pobývali jen ti cizinci, kteří splní zákonné podmínky

pro udělení či prodloužení pobytového oprávnění a neobchází zákon o pobytu cizinců uzavíráním účelových sňatků. Správní úvaha v tomto směru je srozumitelná, logická a přesvědčivá.

39. Popsaná zjištění správních orgánů žalobkyně nijak nerozporovala, pouze namítla, že se správní orgány obou stupňů dostatečně nezabývaly skutečností, že žalobkyně žije na území 12 let a vybudovala si zde sociální vazby včetně vazeb v tuzemské vietnamské komunitě. Jak bylo již uvedeno, správní orgány zohlednily všechny rozhodné skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Není pravdou, že by nepřihlédly k vazbám žalobkyně na území, nicméně jejich narušení nepovažovaly za nepřiměřený zásah do žalobkynina soukromého a rodinného života. Jakkoli je si soud vědom, že napadené rozhodnutí vnímá žalobkyně jako negativní zásah, má za to, že správní orgány správně a přezkoumatelně vyhodnotily, že zásah do života žalobkyně vyvolaný napadeným rozhodnutím nedosahuje nepřiměřeného rozsahu. Žalobkyně může využít i jiné možnosti, jak dále realizovat svou podnikatelskou činnost na území ČR, případně svou ekonomickou situaci může řešit v zemi původu. Správní orgány se posouzením přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zabývaly dostatečně a adekvátně rozsahu, v jakém žalobkyně uváděla skutečnosti, které v daném případě považovala za důležité a vhodné. Soud v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení, a proto považuje tuto žalobkyninu námitku za nedůvodnou.
40. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

41. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. prosince 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu